Р Е Ш Е Н И Е
№ 43161

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев
ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **7698** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 1814 от 21.05.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-и състав по НАХД № 11741/2025 г. е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-017138 от 14.07.2025 г., издадено от началник сектор към СДВР – отдел „Пътна полиция“, с което на Н. А. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 5, пр. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 25, ал. 2 ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано от Н. А. П. с искане да бъде отменено, като бъде отменено и НП № 25-4332-017138 от 14.07.2025 г. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се представлява. В писмено становище моли за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението на СРС. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:
Касационната жалба е допустима.
Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.
Разгледана по същество, е неоснователна.
Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.
Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 22.06.2025 г., около 17:50 часа в [населено място], по бул Т. А. с посока на движение от бул. М. Л. към бул. О., в средна пътна лента, касаторът управлявал л.а. М., модел ГЛЦ250Д, с рег. [рег.номер на МПС] , като спрял на кръстовището на бул. Х. Б. поради червен сигнал на светофарната уредба. В автомобила се намирала спътничката свид. П.. На светофара до неговия автомобил се намирал свид. Д., който управлявал л.а. А., модел А3, с рег. [рег.номер на МПС] . След разрешителен сигнал за преминаване от светофарната уредба (зелена светлина) касаторът продължил движението си направо, без да се съобрази с пътната маркировка, която се отклонява в диагонал наляво, като по този начин средната лента, в която се намирал същият, ставала крайна лява пътна лента след кръстовището, а лентата, в която се намирал дясностоящият на него л.а. А. А 3 рег. [рег.номер на МПС] , преминавала в средна пътна лента след кръстовището, като при частично навлизане в съседната пътна лента отдясно наляво не пропуснал водача на л.а. А. А 3 рег. [рег.номер на МПС] . Вследствие на неправилната маневра от страна на касатора, същият реализирал ПТП с управлявания от него автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] , като осъществил съприкосновение с намиращият се пред него л.а. А. А 3 рег. [рег.номер на МПС] , управляван от свид. М. Д., в задната лява част на автомобила (А.). След съприкосновението между двете МПС водачите слезли от тях, като автомобилът, управляван от свид. Д., бил спрял на пешеходната пътека, която пресичала перпендикулярно бул. Т. А., а автомобилът на жалбоподателя бил непосредствено зад него. В резултат на настъпилото ПТП били причинени видими щети и на двата леки автомобила. Видимите щети по МПС управлявано от жалбоподателя били по предната броня на автомобила, а тези по автомобила на свид. Д. били на лявата задна част на същия. След настъпване на инцидента бил повикан екип на пътна полиция. За така установеното на Н. А. П. е съставен АУАН за нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление.
Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.
Решението е правилно.
Фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетелите и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК,

вр. чл. 84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.
Разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Когато такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. Съответно разпоредбата на чл. 179, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП /ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г./ гласи, че който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 – в случая неспазване на правилата за предимство, причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.
Решаващият съд е обосновал извод за осъществяване на вмененото на касатора нарушение, който се подкрепя изцяло от установените по делото факти. С поведението си Н. П. е нарушил горецитираната разпоредба, за което законосъобразно е санкциониран с налагането на глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 2, във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП.
Неоснователно е възражението за недоказаност на административно-наказателното обвинение. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.
По отношение на оплакването на касатора, че в хода на първоинстанционното производство не е разпитан актосъставителят, следва да се посочи, че пред районния съд показания е дал свидетелят при съставянето на акта – А. Г... Тъй като свидетелят Г. е съставил и протокола за ПТП, и е изготвил и схемата на ПТП, то непровеждането на разпит на актосъставителя не е съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на оспорения акт. Необходимите доказателства за установяване на обстоятелствата по делото СРС е събрал чрез разпита на Г. и чрез представените по делото документи.
При съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения и относимите обстоятелства, при които са били извършени. Както е посочено и от СРС, от показанията на свид. П. се потвърждава посоката на движение и настъпване на удара, а именно свид. Д. е искал да „мине в средна лента“, която се явява дясна лента за касатора. Пътната маркировка на процесното кръстовище указва продължението на заеманите от водачите пътни ленти, като пътната лента, в която се е намирал жалбоподателят преди кръстовището (средна), при навлизане в кръстовището указва движение към лявата страна на пътното платно, като преминава в крайна лява лента за движение, а крайно дясната (преди кръстовището), в която се е намирал автомобилът управляван от свид. Д. по същия механизъм преминава в средна пътна лента в кръстовището. Неоснователни са доводите на касатора за съществен порок на актовете поради неточности в посоките. Съпоставката между

текстовото описание и геометрията на кръстовището, отразена в схемата, показва, че става дума за несъществена техническа неточност в словесното отразяване на страничното разположение, която не въвежда двусмислие относно действителния фактически състав на обвинението и не ограничава правото на защита. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да може жалбоподателят да разбере какво е нарушил. За съставомерността на деянието по чл. 179, ал. 2 от ЗДвП е необходимо да бъде безспорно установен конкретният механизъм на ПТП, обосноваващ пряката причинно-следствена връзка между допуснатото нарушение по чл. 25, ал. 2 от ЗДвП и настъпилите вредоносни последици. В случая този механизъм е доказан по несъмнен начин от съвкупния доказателствен анализ – разположението на автомобилите на пътното платно, констатираната контактна зона (удар с предната броня на автомобила на касатора в задната лява част на автомобила на свид. Д.) и показанията на разпитаните свидетели категорично установяват, че автомобилът на свид. Д. вече е бил навлязъл в предвидената за него пътна лента, когато е бил ударен от продължаващия направо автомобил на касатора. По този начин причинната връзка между противоправната маневра и произшествието е напълно доказана. Съдът поддържа становище, че водещи до отмяна на акта са тези нарушения, които са съществени, а съществени са тези нарушения, които поставят под съмнение истинността на правно или доказателствено значимите факти в конкретния случай, или които ограничават или нарушават правото на защита на страните.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните и е изложил мотиви за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 и 2 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН.

При този изход на спора и направено своевременно искане, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 40,90 евро (равняващи се на 80 лева), което касаторът следва да бъде осъден да заплати.

Водим от горното Административен съд – София град, I Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила Решение № 1814 от 21.05.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-и състав по н.а.х.д № 11741/2025 г.

ОСЪЖДА Н. А. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 40,90 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: